

Hledání brány čarovného vrchu

9/2/2008

Deník dobrodružství

Družina se z Terisanova popudu rozhodla najít tajný vstup do podzemí. Mělo se jednat o starou únikovou chodbu. Druidé ji nikdy nepoužívaly a to hned ze dvou důvodů. První byl na snadě, nikdy jej nepotřebovali, druhý byl vážnější, zbytková unikající síla zřídla pokřivovala živé bytosti, které se s ní dostaly do kontaktu a měnila je. Obří pavouci a stonožky jsou jen to nejmenší co druid jmenoval. Pro zkušené bojovníky, kterými ovšem družina ve složení Kail, Teran, Tanda, Terisan, Werra a Carcharot byli to představovalo podstatně menší problém, než četa opevněných kopiníků z oddílu smrti podporovaných několika vlkodlaky a smrtonoškou.

Vzhledem k bitce, která proběhla na úbočí čarovného vrchu, prakticky na dohled kopinického tábora se rozhodli přesunout na opačnou stranu hory, kde podle slov druida měl být pramen. Po nezbytném ošetření vyrazili na pochod. Pro Werru, která dopadla v souboji nejhůře byla cesta utrpením. Každý krok byl doprovázen výbuchy bolesti v čerstvých ranách, nemluvě o strašné bolesti hlavy.

Na opačné straně hory se setkali s poselstím ze strážců hory. V celku pohledný mladík zůstal jako poslední z oddílu hraničářů, kteří měli na starost ochranu pásma kolem posvátné hory. Za vysokou cenu se jim během několika dnů lesních bojů prakticky podařilo zlikvidovat oddíl lesních kun, kteří četou kopiníků doprovázeli jako předvoj. Když se dozvěděl o incidentu začal okamžitě balit improvizovaný tábor. Předpokládal, že za soumraku vyrazí vlkodlaci stopovat vetřelce a stopa družiníků je velice snadno zavede k němu. Pro družinu bylo štěstím, že v bývalém rangerském táboře zůstala po zraněných a mrtvých spousta vybavení a tak mohli snadno doplnit svoje zásoby. Karmil, jak se hraničář jmenoval se navíc ukázal jako celkem zručný výrobce šípů. Werra mu předala několik stříbrných hrotů, které pocházeli ze smrtonoščiných šípů. Šance při střetu s vlkodlaky se tak výrazně zvýšili. Zbytek odpoledne strávili spánkem, aby se připravili na noční pokus o průnik do pevnosti. S večerem je hraničář doprovodil k soutěskám na úbočí, do kterých měla ústít tajná chodba. Bohužel nevěděl do které. Upozornil je, že jeskyní tam může být několik, resp. některé z nich budou staré štoly po těžbě, která zde dříve probíhala.

Druid jim předal několik kouzelných odvarů, které připravil v průběhu odpoledne, v době kdy družina spala. Upozornil je, že jsou uvařené na násadách zbraní a štítech, které museli spálit, aby nepadli do rukou nepřátel a budou tak mít větší sílu.

Družiníci je přijali poněkud skepticky, zejména proto, že měli ještě v dobré paměti jak se druidovy podařilo otrávit sama sebe jakými si podezřelými houbami, ale lektvary přijali a Tanda si je bezpečně uložila do speciální schránky.

S pozdním odpolednem se tedy rozloučili s Karmilem a druidem, který se jim ani nepředstavil a jehož jméno tedy neznali. Po krátké chůzi po úbočí narazili na soutěsku. Hned po několika desítkách metrů se však zastavili a napjatě se zapouslochali do šumění lesa. Později se nemohli dohodnout kdo to vlastně zaslechl jako první. Po chvíli se však rozzuřené bzučení nedalo přeslechnout. Jeho hlasitost byla hrozivá. Během chvíle je obklopovalo ze všech stran a jeho intenzita skoro trhala ušní bubínky. Jeho původci na sebe nenechali dlouho čekat. Boj který následoval byl o to urputnější oč byl kratší. Během chvíle

se ve změti těl a krve na zemi válely skoro dvě desítky hadích vážek. Bohužel mezi nimi leželo i bezvládné tělo Tamdy. Měla smůlu, jedna z vážek které ji zasáhly byla zmijí varitanta a jed ji srazil na kolena. Dobře po boji nebylo ani Teranovi, který byl zraněn ve snaze pomoci Tamdě. Kupodivu relativně dobře dopadli Kail a Terisan. V závěru dokonce Terisan přispěchal na pomoc zle tísněnému Teranovi. Kail po vyčerpávající honičce dostihl a zabil jednu z dračích vážek, které útok vedli a celou dobu plivali na družinu žíravé střely. Werra konečně slavila lučišnický úspěch, když se jí podařilo, byť lehce zraněné po zásahu žíravou střelou sestřelit druhou dračí vážku. Kail byl po boji naprosto fascinován krásou křídel vážek. Několik jich založil do jedné z knih, které získal někde na cestách.

Po ošetření nejhorších zranění a přivedení Tamdy k životu mohli pokračovat v cestě. I přes značnou skepsi ohledně schopností neznámého druida jim nyní velice přišli k chuti odvary, kterými je vybavil. Zejména ten, který léčil otravu těla ušetřil Tamdě hodně starostí s ránou způsobenou zmijí vážkou. Několik doušků laumspurového odvaru jí pak pomohlo překonat nejhorší zranění a stejně jako Teranovi, umožnilo pokračovat v započatém úkolu.

Soutěska nakonec slepě ústila do malé kotliny. Po lehčím průzkumu se však ukázalo, že z kotliny se dá ještě užšími průrvami dostat již přímo k ústím několika starých štol. Otázka, která je ta pravá však zůstávala nezodpovězena.

Při pátrání kam se poděla Karcharot se svou smečkou našli pod šípkovými keři rostoucími na kraji tlející tělo. K velkému překvapení v něm poznali pozůstatky gremlina, pravděpodobně jednoho z mistrů. Napovídala tomu již polorozpadlá a mrchožrouty potrhávaná kutna z kvalitního sukna v nádechu rudé barvy. Tamda jako jediná hnána svou neukojitelnou zvědavostí a možná i lehce hamižností dokázala překonat odpor a jala se mrtvolu prohledávat. Odměnou jí bylo několik stříbrných mincí, nějaké drobné předměty osobní potřeby. Zajímavý byl objev bandalíru, na kterém měl gremlin několik flakónků s lektvary. Jenom dva lektvary však nebyli prázdné nebo rozbité. Bohužel runy, kterými byli kameninové lahvičky označeny jim nic neprozradili ani při porovnání s těmi několika lektvary, které měla Tamda pečlivě uložené ve své polstrované skřínce. Uložila je však stejně pečlivě jako ostatní s tím, že vzhledem k tomu jak je měl gremlin připravené při ruce (i přes značné riziko jejich rozbití) to budou pravděpodobně lektvary určené pro podporu v boji. Zkušený alchymista by se družině jistě velice hodil.

Zásadním objevem však bylo nalezení podivné křišťálové koule velikosti zhruba malého jablka. Byla zcela čirá a její nitro bylo naplněno fialkovými výboji, které se pomalu přesouvali mezi stěnami koule a tmavým bodem v jejím středu. Do jednoduchého očka, které bylo ze stejného průhledného materiálu jako koule byla provlečna jednoduchá kožená šňůrka. Tamda hnána opět svou zhoubnou zvědavostí si kouli zavěsila na krk mezi "desítky" jiných talismanů a sledovala její případný účinek. Pocit lehkého mravenčení na kůži po chvíli připsala své zjitřené představivosti. Vzhledem k tomu jak se jí ale podivný amulet zdál křehký a vzhledem k tomu, jak pečlivě ho měl mrtvý gremlin uložený v malé kožené torně na opasku se ho rozhodla umístit do truhličky kde běžně nosila křehké flakónky s magickými lektvary.

Průzkum těla, jakkoliv mohl mít později možná zásadní význam, ji bohužel zdržel natolik, že ostatní dobrodruzi hnání vidinou blížící se noci a dalších povinností, které je čekali a od kterých je toto dobrodružství nečekaně zdrželo jí mezitím zmizeli v ústí starých štol. O čem nevěděla bylo, že těsně před vstupem do štol se družiníci rozdělili. Případné riziko střetu s mutovaným hmyzem jim nepřipadalo nijak velké ve srovnání s možnými následky přílišného zdržení při hledání správné chodby.

Náhodu tomu chtěla, že Kail s Werrou se vydali spolu k jedné ze štol. Zásadní problém se však objevil už cestou, když došla řeč na to jak ve štole vlastně uvidí. Po marném prohledávání hromad starého harampádí, které se válelo všude kolem vyústění štol na povrch a které, pominuly nalezení zničeného, nebo zpráchnivělého důlního nářadí a rozbitého vozíku, vyvrcholilo nalezením prorazeného mosazného kahanu. V okamžiku kdy se Kail rozčlilil, že ho Werra vůbec neposlouchá, protože hledají nějaké pochodně, kdyby chtěl lucernu, tak tu má přeci v batohu od Karmila. Čímž se problém vyřešil a dobrodruhy pohltilo šero štol. Nestihly se dostat ani nijak zvlášť hluboko, když se Werra jaksi podvědomě otočila. To co zahlédla ji vyrazilo dech. Za nimi se štolou vlnivě plížila skoro čtyřsáhová obludná stonožka s obrovskými kusadly. Stačila už jen výkřikem varovat Kaila. Ten se otočil doslova v poslední vteřině aby čelil drtivému útoku. Stonožka se ho pokusila svou vahou strhnout k zemi, kde by potom už rozhodla jen brutální síla nestvůrného těla, váha a čelisti. Kail však úder zkušeně nechal sklouznout po štítu a ještě těsně před dopadem stonožku řal podžínáčem. Meč prošel článkovaným tělem obludy překvapivě snadno. Stonožka se dezorientovaně stáhla a na okamžik nekontrolovatelně svíjela v bolestivých křečích. Když však Kail vyrazil aby ji dobil vymrštila se jako pružina a její mohutná kusadla se rozevřela. Během těsného úhybu si Kail stihl všimnout zelenkavých krůpějí, které zdobili jejich vnitřní stranu. S jejich stiskem se však nehodlal seznámit. Druhý švih mečem s definitivní platností škrtl naděje stonožky na snadnou, respektive jakoukoliv další večeři.

Teranovi s Terisanem se dařilo podobně. Jejich jediným možným zdrojem světla se stala poslední a jediná Teranova pochodně. Ten nastalou situaci komentoval slovy, že je pamáтеční, nosí jí už dlouho a zhruba půlku si musí nechat na cestu zpět ze štol. Skoro vzápětí však zamyšleně dodal, že jim to skoro určitě ale nevyjde a pokud je paladin nebude ochraňovat a nedopřeje jim nalézt další pochodně, tak zcela jistě stráví krátký zbytek svého života v temnotách obklopeni hladovými mutanty. Netušil jak jsou jeho chmury prorocké. Stejně jako Kail s Werrou ani oni se nedostali příliš hluboko, když je upoutal hlasitý šramot a chrastění, které k nim přicházelo z boční chodby. Rozhodli se nenechat si případného nepřítele za zády a vyrazili na průzkum. Ukázalo se že jsou velice dobře sehanou dvojicí, která se od přírody hodí k sobě. Teran nesoucí pochodně totiž odložil svůj sice kouzelný, ale také velice těžký štít a ozbrojil se jen svým, jak o něm s oblibou prohlašoval "mitrilovým" mečem. Třímal ho však v levé ruce a tak mohl Terisan celkem dobře krýt jeho nechráněnou pravou stranu svým štítem. Stačilo jen několik málo kroků do zužující se kaverny a okamžitě se na ně vrhly dvě obří stonožky s namodralým krunýřem, k nerozeznání podobné té, kterou o kus dál právě porcoval Kail. Teran bleskově švihl mečem, ale obří hmyz měl neskutečně dobré reflexy a po ráně která ji měla rozpúlit, zůstala jen rýha hrotem na břišním článku. Terisan měl při vši smůle neskutečné štěstí. Nestihl sice dostatečně rychle reagovat na náhlý útok a ani by snad nestihl čelit pokusu stonožky ho taranovat a srazit do bláta chodby. Stonožka však nějak nezaregistrovala kopí, jehož hrot držel napřažený před tělem a sama se o něj bodla. Terisan byl tak překvapený, že lehce povolil a stonožka si tak nezpůsobila nijak vážné poranění, ale i to stačilo aby se na okamžik stáhla a zaváhala. Terisan nikoliv a hrot kopí ji vzápětí prošel skoro skrz. Teran, který zvyklý na svůj kouzelný trpasličí štít se širokým rozmachem nešťastně odkryl se stal cílem druhých hladových kusadel. Od zkoušky jestli jeho elfí zbroj dokáže zastavit mohutná kusadla ho zachránil Terisanův štít o který se jedno rameno kusadel zachytilo a nemohlo se tak sevřít kolem Teranova hrudníku. Rozložený svou chybou se poněkud ukvapeně rozpřáhl pochodní ve snaze s ní stonožky vyplašit, nebo i tu svou spálit. Bohužel pochodně však byla opravdu pamáтеční a nebyla zvyklá na takové hrubé zacházení. Uprostřed prudkého náprahu tak

bakule hadrů napuštěná smolou opustila konec násaday a zmizela dobrodruhům za zády. Ostré zasyčení a následná tma byli jen potvrzením faktu, že krajíc padá namazanou stranou vždycky na podlahu a hořící pochodeň do kaluže vody. Terisan okamžitě pustil násadu nepotřebného kopí a sevřel rukojeť dračího žezla. Teran veden již jen holým zoufalství zuřivě ťal do tmy před sebou, doufaje, že smrtící čepel nezasáhne Terisana. Kdykoliv později nemohl vždy nevzpomenout, že skoro cítil jak jeho tápající paži v ten okamžik vedl paladin. Ostrá čepel vedena nestkutečnou náhodou, nebo paladinovou mocí skoro přeťala tělo stonožky. Terisan mezitím také několikrát zkusmo švihl do tmy dračím žezlem. Byl to spíš takový pokus ho rozpálit a získat tak trochu světla pro boj. Věřil, že rána kopím byla tak hluboká, že vzala stonožce další chuť k útoku. V okamžiku kdy se žezlo rozžhavilo a alespoň částečně osvětlilo okolí jeho doměnkou potvrdila široká stopa krve a slizu mizící za zatázkou zužující se chodby. Než se stačili v narudlém přísvitu žezla alespoň trochu rozkoukat, začaly jim u nohou rychle narůstat ostré kontury stínů. Chodbou se k nim blížila postava obklopená oslepujícím jasnem. "Gandalf," uniklo Teranovi v posvátné bázni z úst. Terisan se jen připravil hodit kopí. "Co tady blbnete kluci, kam jste mi tak rychle zmizeli a proč si tady nerozsvítíte?" Poznali Tamdy hlas. Terisan váhal a kopí hned neskonil. Tamda poklepala čepelí kouzelného meče o očarovaný štít. "Trochu to ztlum," mžoural Terisan, "nemusí o nás hned všichni vědět."